

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Bellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 19.

Den 1ste Juli 1887.

36te Aargang.

Det nittende Aarhundrede.

Revolutionernes Hensigt og Virkning har været meget forskjellig i Verden. Tyssit Revolution har altid været ledjaget med Ulykke, og har forarsaget stor Ødelæggelse ikke alene paa Ejendom, men mere eller mindre paa Mennekeliv. Det er dog ikke min Hensigt, at omtale mange af dem, thi Historien fra den tidligste Periode ned til nærværende Tid bestaar for en stor Del af Beretninger om saadanne Revolutioner af større eller mindre Omfang tilligemed de Aarsager, der ledte dertil og deres endelige Resultat. Fredsperioderne i de sidste sex Tusind Aar have kun været meget faa og af kort Varighed.

Det er sandt, at der er Nationer, som have eksisteret for Aarhundreder; men vi behøve kun at løfte Støret af deres Historie og læse Beretningerne deri, for at blive bekjendte med deres Strid og Uenighed, Fiendskab og indbyrdes Splid, der har truet deres Liv og besmittet deres Berømmelse med mange Skamletter. Jo længere de have eksisteret desto flere ere i Almindelighed Skamletterne i deres Historie, hvilke

alle ere Resultater af Revolutionens større eller mindre Udstrækning.

Men der har været mange andre Omvæltninger i Verdens Historie. Forandringer af Ideer, indbefattende Religions=Spørgsmaal saavel som Samvittigheds= og filosofiske Spørgsmaal, hvilke endte med saa haarde Krige og dyrtkjøbte Sejre, som nogensinde sandt Sted i Verden.

I spundne Tider florerede Kunst og Videnskab i en saadan Grad at Folket i det nittende Aarhundrede ikke kan forklare sig, hvorledes disse Gamle opnaaede en saa fuldkommen Kundskab; thi i mange Henseender have de overgaaet den nu levende Slægt.

Hvor er den Næsteraand, som kan undfange (ikke efterligne) Ideen om en Pyramide lig den af hvitken gamle Ægypten kan prale? Hvor er Ægypten i Dag, og hvorfor har ikke hendes Sønner vedblevet at have saadanne dygtige Haandværkere iblandt sig? Vi kunne ikke overgaa Ægypten i Kundskab, hverken i Astronomi eller Astrologi, og Vidensstaben om den fuldkomne Maade, hvorpaa de

forstode at balsamere deres Døde, er nu tabt for Verden. Hvor er det forfæmte og lærde Grækenland, hvis aandelige Udvikling for Aarhundrede har været et Thema for Poeter saavel som for Historiefrieveren?

Bed den første Dpdagelse af Nord- og Sydamerika, navnlig ved Islænderen Leif Erikson, Christoffer Columbus, John Cabot, Amerigo Vespucci, Djeda og Andre, sandt de Kysten beboet af et barbarisk Folk næsten uden Spor af Civilisation, og dog findes der i det indre af Landet, overflødige og tydelige Vidnesbyrd om en Civilisation, som taaler at sammenlignes med hvad som helst Europa kan fremvise. Men Skovens vilde Spenner vare foruden en skreven Historie og kunde ikke oplyse Antikeren ved noget, som var mere paalidelig end deres traditonelle Fortællinger, og de strøjsse omkring iblandt Ruinerne af deres gamle Race, ligesaa ligegyldig som den ufølsomme Ottoman-Bandrer passere ubevidst over Asten, der skjuler den højeste Fuldkommenhed af Kunst og Videnskab. Saaledes har Historien gjentaget sig selv; det Land, som en Gang var Hjemmet for den højeste Civilisation, er nu et Hjem for de mest ufølsomme og raa Barbarere, hvilket alt er et Resultat af Revolution, der har været saa fuldstændig i sin Odelæggelse, at det endog synes at forferde Historiefrieveren, naar han har forsøgt at nedskrive deres Historie, ligesom de tilbageblevne Levninger af deres Ruin kun bringer ham en saa ubetydelig Oplysning, at han ofte fristes til aldeles at opgive Forsøget.

Enhver Forandring af gamle Ideer, hvad enten de have været religiøse eller videnskabelige, har altid været mødt med uere eller mindre Modstand; thi uagtet vi paaftaa, at Mennekket er et fremadskridende Væsen, som altid kan lære, saa

nærme vi os dog den højere Studium ikke alene med Mistillid, men med virkelig Tvivl, og jeg har undertiden tænkt med en vis Grad af Frygt for, at de maaste kunde vise sig at være sande, saa fast hænge vi ved antagne Ideer og synes saa tilfredse, at vi ængstes ved Tanken om at blive foruroliget.

Revolutioner af ethvert Slags have i nogle Tilfælde blot frembragt en delvis Forandring, medens i andre de have været fuldstændige. Naar den i Theorien antagne flade Jord blev forvandlet til en Kugle, frembragte det en saa komplet Revolution i den videnskabelige Verden, hvilket ikke ophørte, indtil Theorien blev et afgjort Faktum. Wickliffe, Hus, Luther, Calvin, Melancthon og Andre afvege kun tilbøielig fra de anerkjendte Lærepunkter i den romerske Kirke, hvorfor den religiøse Revolution, som de frembragte, kun var delvis, thi den romerske Kirke har indtil denne Dag beholdt enhver af de Lærdomme, som de afvege fra.

Det faldt dog i Josef Smiths, det nittende Aarhundredes Profets Lod at indsjøre et System, der er bestemt til at frembringe en fuldstændig Revolution i hele den religiøse Verden. Han begyndte først med at betjendtgjøre, at Engle havde besøgt ham, at han havde set Gud, der var ledsaget af Verdens Frelser, at denne fortalte ham, at hele Kristenheden var afvegen, at deres Trosbekjendelser vare en Vederstyggelighed i hans Ansigt og han forbyød ham at have noget at gjøre med dem. Det var dristig for hvem som helst, og især for en ulærd Ungling, at gjøre en saadan Paastand og det paa en Tid, naar det var almindelig antaget, at Engle og i Særdeleshed Gud havde ophørt at tale og vilde ikke mere vise sig og meget mindre tale til Mennekene; men Drengen Josef vedblev sin

Baaftand til Trods for al Opposition, og han standsede ikke her; thi snart derefter kom han frem med en anden endnu mere forbausende Baaftand, nemlig at en Evangelii Uddeling var bleven ham anbeføjet; at Johannes den Døber, der blev hals hugget i Judæa, havde overdraget ham det aaroniske Præstedømme; at Peter, Jakob og Johannes havde i Forening ordineret ham til Apostelskabet og givet ham Myndighed til at opbygge Guds Rige paa Jorden; at Elias, den store Gjenopretter, havde overdraget ham sit Embedes Nøgler, at Moses ogsaa havde givet ham Myndighed til at samle Israæl fra deres lange Adspredelse, ja selv til at lede de ti Stammer fra Nordenland. Alt dette tilligemed meget mere bekendtgjorde denne Sidste-Dages Profet til Verden, og gjorde Fordring paa at han var den eneste, som besad virkelig Myndighed til at lære i Herrens Navn og forrette Evangeliets Ordinantser; at alle Præsterne i alle Kirkesamfund, fra Paven i den romerske Kirke ned til den simpleste lokale Prædikant af hvilken som helst sekterisk Kirke, handlede uden Myndighed fra Gud, og han lagde saaledes Øgen ved Roden af ethvert saakaldet kristeligt Træ paa Jorden.

Det var intet Under, at en saadan Baaftand skulde møde almindelig Opposition, eller at de kristne Præster baade høje og lave vilde forene sig, ikke alene for at frelse deres Embeder, men ogsaa deres Trosbekjendelser, fra den truende Ødelæggelse, og at alle de Vaaben, som stod til deres Raadighed, skulde blive anvendte for at bekjempe denne dristige Ungling; thi at overgive sig uden Modstand, som denne Dreng fordrede, eller endog at tale om Underhandling, var aldeles uden for Spørgsmaalet og kunde ikke tænkes paa for et Øjeblik saalænge som Besætningen ansaa for uovervindelig.

Den hellige Skrift, der ansaa for Kristenhedens Grundvold, blev først anvendt for at forsvare en Religion, der havde bestaaet saamange Aarhundreder. De gjennemsgjogte en Bog efter en anden skreven af de gamle Værdige, der havde indtaget en Plads som Lovgiver, Konge, Profet og Apostel lige fra Adams Dage indtil den store Seer, som skrev Aabenbaringen; men alle disse forsvarede den nye Profet imod Kristenheden; thi de gjorde alle Fordring paa, at de i Synet havde set den sidste Husholdning blive oprettet tilligemed dens endelige Triumf over enhver Modstand, deres tydeligste Forudsigelser om denne Gjenstand havde den religiøse Verden udlagt urigtig, og de hjulpede med Glæde den Mand, som ved Inspiration kunde rettelig forklare deres Ord.

Uergerlige over at deres bedste Vaaben havde forfejlet, kaldte de dem til deres Hjælp, som med Held havde sprunget det videnskabelige Vaaben i sundne Aarhundreder, og vaagede med spændt Forventning paa at se Angrebet og dets Resultater; men disse trak sig tilbage fra Kampen aldeles overvundne. Den filosofiske Styrke er nu opstillet og fører en haardnakket Strid, kun for ligeledes at blive overvunden og aldeles slagen af Marken; og Profeten høres idet han vender tilbage fra Slagmarken at udraabe: „Jeg bekjemper Tidens Bidsfarelse og beregner Universens matematiske Opgaver med Sandhed den rene Sandhed, og Gud er min Hjælper.“

Uergerlige og vrede over at de ikke vare i Stand til at gjøre Profeten mismodig, eller bevise at han og hans Mission var falsk, søgte de at tage hans Liv, ligesom Jøderne søgte at tage Jesu Liv, tænkende derved at frelse deres Stilling, Dogmaer og Trosbekjendelser; men inden Profetens Død havde han samlet nogle

tro Disciple omkring sig paa hvem han bekræftede Præstedømmets Nøgler, som han selv havde erholdt, og paalagde dem at paastynde det Arbejde med Jver, som han begyndte; og skjønt fyrretøve Nar ere henrundne siden hans Død, (som disse Kristne foraarjagede) saa fortsættes dog den Gjerning, som han begyndte, ved hans trofaste Efterfølgere, hvilket er den største af alle Reformer, nemlig: Menneskeslægten's Gjenoprejsning.

Det har næsten været alle store Reformatorer's Lod at dø for deres Principer; og selv Verdens Frelser var ingen Undtagelse, men Sandheden, som de fremførte, har almindelig overlevet dem, og er bleven Reglen for religiøs Tro og de vigtigste Principer i Videnskaben. Tal ikke om religiøse Revolutioner i spundne Tider, hvor moralsk Overtalelse kun har været anvendt; thi den, som nu foregaar som Virkning af Josef Smith's Mission, er bestemt til at vende op og ned paa Verden.

En virkelig Himmel og en Tilværelse herefter er bleven fremstillet saa tydelig for Menneskets Forstand, at de have været i Stand til at begribe det, medens Selvedes Rædsler ere blevene tydelig aflsporede for vor Forstand, og er ikke mere i Stand til at forfærde os, fordi det er blevet bevist, at dets Straf er en Følge af en retfærdig Guds Retfærdighed. Josefs Forklaring om denne Jord's Skabelse bragte Gudsfor nægterne til at stubse, medens den forstummede Videnskabsmanden. Efterhaanden som Josef aabenbarede den eneste sande og levende Guds Sandhed, begyndte Grundvolden til Gudsfor nægterens Bygning at valle. Menneskets Slægtstak til sin Skaber er saa tydelig fremstillet, at det uvilkaarlig længes efter at blive bragt tilbage til hans Nærværelse, medens Verdens Frelser's Fødsel til Verden paa

den mest naturlige Maade er fremsat saa ligefrem, at den største Skeptiker ikke længere kan fornægte Kristi Fødsel, hvilket bereder Vejen for en fast Tro paa en virkelig Opstandelse fra det Døde. Egtestabspagten for Tid og Evighed frembringer en Forbindelse mellem Mand, Hustru og Børn, som Kristenheden ikke var i Stand til at begribe. Det er ogsaa aabenbaret, at Forløsning kan tilvejebringes for de Døde saavel som for de Levende. I Korthed, Enhver, med Undtagelse af Fortabelsens Sønnen, vil blive bragt til en eller anden Grad af Herlighed. Adam og Eva vare først udbødelige og siden dødelige, og har saaledes fremstillet det Gode og det Onde for deres Aftom, tydeliggjort Menneskets Fald og Nødvendigheden for dets Forløsning. Til sidst aabenbarede Josef Smith det store Princip om plural og celestial Egtestab og saaledes bestred Rigtigheden af udelukkende Monogami, hvilket var helliget med Tiden gennem Narhundreder, og til Trods for al Modstand har hans Efterfølgere praktiseret det.

Vi finde saaledes, at i mindre end halvtredstindstyve Nar enhver moralsk Styrke er blevet svækket, og alle de, som have deltaget i Striden, ere utilfredse, thi de have fejlet i ethvert Forsøg paa at bevise, at Josef Smith var en falsk Profet, eller at et eneste Princip, som han lærte, var usandt.

Det vestlige Kontinent's Historie blev opgravet af ham, og hvad der for os var en ny Verden er vist at have været beboet for Narhundreder i det mindste saa langt tilbage som til Babel's Taarn, der er omtalt i Bibelen. Emigration af andre Kolonier til dette Land (Amerika) tilligemed Navnene paa deres Ledere, og de Familier, hvortil de hørte, er tydelig omtalt, saavel som Tiden hvori Fred og Fremgang fandt Sted og ligesaa deres

Krige og tilsvarende Ulykke. Den høje aandelige Kultur, paa hvilken de til forskjellige Tider stod, give en tilfredsstillende Løsning om de hidindtil uforklarede Spor paa en høj Grad af Civilisation, som findes i Overflødighed baade i Nord- og Sydamerika, og saaledes er Hemmeligheden til den røde Mand's Opvinding opklaret.

Den samme Profet vovede ogsaa at gaa ind paa det politiske Gebet og raade Amerika med Hensyn til Slave-spørgsmaalet, hvilket Raad vilde, dersom det var blevet fulgt, have sparet Millioner Dollars og fire Mars frygtelig Blodbad, Ødelæggelse og Sorg, og dette gjorde han endog flere Aar efter, at han havde forudsagt Krigen, der var en Følge af dette Spørgsmaal.

Den Latter, Foragt og Haan, der fulgte Forkyndelsen af disse ypperlige Lærdomme, som Profeten frembragte, høres ikke mere, men i Stedet derfor have Præster, Redaktører og Folk forænet sig for at lægge en Plan, hvorved de kunne kuldstabe dette Bærk; thi de søle, at deres Yndlings Theorier ere i Fare. Eftersom den moralste Maade at føre Striden paa, nu er anset for haabløse, saa have de nu begyndt at gribe dem, som forkynde disse Lærdomme, og indeslutte dem i skumle Guler, i det Haab at de derved skulle standse deres Udbredelse; men ligesom den første Kristendom trivedes under Tabet af borgerlige Rettigheder, Konfiskering, Landsforvisning og Død, og som Pine, Baal og andre blodige Anvendelser forsejlede at standse Fremgangen af fremadstridende Ideer nogle Aarhundreder tilbage, saaledes vil Profetens Mord, hans Eftersølgere's Be-

røvelse af Stemmeretten eller Fængsling ligesaa fikker fejle i Fremtiden; thi den Revolution, som nu er begyndt, vil vedvare, indtil den har fuldendt sin Gjerning og aldeles vendt op og ned paa Tingene i Verden.

Tilligemed den religiøse Revolution er der andre endnu mere forbausende i den videnskabelige og mekaniske Verden, hvilke synes at være en nødvendig Følge; thi naar Gud aabenbarer sig for Menneskene, indskrænker han sig ikke alene til, hvad der henhører til religiøse Sager, men oplyser Menneskets hele Væsen og stjænker ham inspirerede Ideer om enhver Ting henhørende til hans Belsærd i dette Liv og det Tilkommende. Intet Under da, at vi se en saadan Fremgang i Videnskab og Mekanisme, som er sket de sidste fyrretyve Aar, naar Gud arbejder med Menneskene; og efter som han vil vedblive at arbejde og aabenbare Kundskab henhørende til evigt Liv, saa vil Verden vedblive at gjøre nye Opdagelser i Natur-Lovene, hvilke ville være ypperligere end nogen Ting, der er kjendt i Dag, indtil vi skulle ophøre at undres over de Forandringer, som ville blive tilvejebragte; thi Tanke vil følge paa Tanke og der vil være tilsvarende Handling udfoldet, hvilket vil frembringe en Revolution efter en anden fra nu af og fremdeles, indtil Mennesket skal staa paa en helliget og forløst Jord og indtage sin Plads iblandt de forløste Verdener, som henhøre til denne Sære, og blive regjeret efter de højeste Love, som er kjendt af Engle eller Gud. Dette er den reue og simple Mormonisme og dens endelige Bestemmelse og hverken mere eller mindre. Deseret News.

Bibels Historie.

(Fortsat fra Side 287.)

En vigtig Del af Bibels Historie er dens Oversættelse paa det latinske Sprog. Latin, der var de gamle Romeres Sprog, har sit Navn fra Provinfen Latium; det udgjorde der Landets Sprog og er Stedet, hvor Staden Rom blev grundlagt 751 før Kristus. Med det romerske Riges Udvidelse blev ogsaa dets Sprog udbredt udenfor dets forhen trange Grænser. Først blev det udbredt over hele Italien, og siden til de yderst liggende Dele af den da kjendte Verden. Da det romerske Rige omstredtes og nye Riger hævede sig paa dets Ruiner, saa forblev det latinske Sprog dog at være det herskende Sprog i alle Lande. Alle Bøger bleve skrevne paa dette Sprog, ligesom det var Sproget hvori alle Love udkom og Gudstjenesten udførtes.

Tiden, da den hellige Skrift blev først oversat paa Latin, kan man ikke udfinde. Det antages, at allerede i Slutningen af det andet Aarhundrede bleve flere Forsøg gjort af adskillige Lærde. Blandt disse Oversættelser, erholdt en snart Fortrinet frem for de andre, og blev anbefalet af de mest ansete Kirkelærere. Denne var Itala, eller den italienske. Den var almindelig anerkjendt i Begyndelsen af det fjerde Aarhundrede, og dog var den saa ufuldstændig, at enhver lærd Kirkesader troede sig berettiget til at gjøre Ændringer og Forbedringer derved.

Denne dobbelte Forlegenhed — de uophørlige Forandringer, som enhver søgte sig berettiget til at gjøre og den kjendelige Ufuldstændighed — foraarsagede tilsidst, at den romerske Pave, Damasus, henvendte sig til den lærde Hieronymus, for at formaa ham til, paany at over-

sætte Bibelen paa Latin. Det var denne Mand, der i sin Ensomhed i Klosteret i Bethlehem satte sig til at udføre dette Arbejde, hvilket han fuldbendte omtrent Aar 400. Denne Oversættelse fortrængte alle andre, men i Tidens Løb befandtes endog den at være meget fejlagtig, saa at meget forandrede, i den Hensigt at forbedre den. Denne Oversættelse er bekendt under Navn af Vulgata. De romerske Paver have siden beklædt den med guddommelig Anseelse, og anser den for at være „fuldkommen overensstemmende med Grundteksten.“

Den næste Oversættelse blev udført i det tolvte Aarhundrede under Ledelse af en Petrus Valbus i Lyon, der lejede to lærde Mænd til at oversætte Bibelen paa provençalisk, det daværende Folkesprog i Lyon og i hele søndre Frankrig. For denne mod den katolske Kirke stridende Handling, blev Valbus tilligemed sine Tilhængere i Aaret 1184 banlyst af Paven, og maatte lide grusomme Forsølgelser af den katolske Kirke, der stemplede dem alle som Rjættere, og Tusinder bleve martyrede.

Indtil Aaret 1461 var Bibelen ikke til at erholde uden i Haandskrifter. Den, som vilde have en Bibel, maatte lade den afskrive, hvilket var forbundet med uhyre Bekostning; thi de, som afskrev Bøger, vare ikke egentlige Skribenter, men snarere Malere og undertiden virkelige Kunstnere. Ethvert Bogstav var saa godt og nøjagtigt malet, at man godt kan indse, at en saadan Skriver med største Flid næppe kunde afskrive en Side om Dagen. Dertil kom, at Begyndelsesbogstavet i ethvert Kapitel var saa kunstig udført med forskellige Farver og Figurer, at det udfordrede et stort La-

lent og Opfindsomhed til at kunne forfærdige en saadan Bog.

De gamle Haandskrifter forfærdigedes næsten udelukkende i Klostrene, hvor særskilte Skriveværelser vare indrettede i denne Hensigt. Disse bestode af smaa Celler, der for det meste vare byggede rundt omkring en stor Dvn, saaledes at alle kunne blive ens opparmede. I hver af disse Skriveværelser sad altid kun en Munk i fuldkommen Stilhed, for ikke at blive forstyrret og derved gjøre nogen Fejl i Afskriften. Disse Afskrifter indbragte store Summer til Kloret; thi en Bibel kunde ofte indbringe fra 5 til 7 Tusind Kroner i vor Mønt. Det fulgte deraf, at foruden de offentlige og Klosterbibliotekerne ingen Andre end meget rige Personer kunde anskaffe sig en Bibel.

Fra den sidste Tid før Reformationen findes endnu en stor Mængde af disse Haandskrifter. Men Nogen kunde spørge, findes ikke den virkelige Original opbevaret til en eneste af disse bibelske Skrifter, d. v. s. den af Forfatteren selv med egen Haand optegnede Haandskrift? Dertil maa vi svare: Nej. De græske originale Skrifter af det nye Testamente skrevet af Apostlene ere alle gaaet tabte, saavel som de gamle hebraiske Skrifter af Moses, Daniel, Esaias og alle de andre Profeter. Der findes ikke noget Spor mere af nogen af disse. Aarsagen hvorfor Apostlenes Haandskrifter formodentlig allerede tidligt bortkom kunde maaste ligge i den Omstændighed, at de vare skrevne paa tyndt Papyrus eller paa fint Pergament, hvilket ved hyppig Brug hurtig kunde oplides.

Naar man sammenligner de mange gamle Haandskrifter med hverandre, som endnu findes af det nye Testamente i

den græske Grundtext, saa viser det sig strax, at disse paa mange Steder afvige fra hverandre. Disse forskjellige Læsemaader, som findes i de græske Haandskrifter kalder man Varianter. Af saadanne Varianter findes alene af det nye Testamente ikke mindre end omtrent fyrretyve Tusind. Det paastaas, at idetmindste tre fjerde Dele af disse Varianter, der tæller henved 30,000, ikke ere andet end blotte Skrivefejl af SkrIVERNE, som afskreve dem; thi skjønt disse ofte vare ganske lærde og kyndige Mennesker, saa vare de dog endnu oftere aldeles ukyndige Munkke, der ligesaa lidet forstode hvad de afskreve, som om en Maler i vore Dage skulde afmale paa en Tavle kinesiske Tegne eller en hebraisk Mening, men de fleste af disse Varianter bestaar i orthografiske Fejl og kunde derfor ikke i nogen væsentlig Grad forandre Indholdet af selve Grundtexten.

Der findes en syrisk Oversættelse af hele Bibelen, kaldet Peschits, der fuldendtes allerede i det andet Aarhundrede e. K. og er bekjendt for sin Troværdighed. Ligesaa findes der fra samme Tid en kaldæisk og en paa gammel koptisk Oversættelse af Bibelen. Disse Oversættelser have ofte været benyttede af senere Bibeloversættere, og derved er mange af de urigtige Læsemaader bleven rettede.

Der findes ingen Skilletegn i de ældste Haandskrifter, men alt kommer tilfammen Bogstav efter Bogstav i en Linie uden Afbrud. Men man efterlod dog ogsaa en Gang imellem et lidet Mellemrum sandsynligvis i det Øjemed at hde den, som forelæste, en Lettelse.

(Fortsattes.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste Juli.

Af Frugten skal man kjende Træet.

Dr. Lent, en australst Rejsende, har nylig gjort nogle Bemærkninger om Missions-Virksomheden i Afrika, hvilke ere vel værd at stænke nogle Betragtninger. Han siger, at engelske og skotske Missionærers Hensigter ere prisværdige, men de udgive store Summer og erholde kun lidet derfor. De vilde, som lære at læse og skrive, tænke, at det er fornødrende at arbejde. Naar de derfor ikke ere sysselsatte i deres støjende Bønnemøder, i hvilke alle ønske at være Talere, vandre de omkring fra Dør til Dør og tigge deres Føde, og snart overgaa de fra Ladhed til Tyveri og synes at foragte hæderligt Arbejde.

Dette taler daarligt for Missions-Virksomheden iblandt Hedningerne; thi om Følgerne af de kristne Missionærers Arbejde er, at deres Profelyter blive Lediggjængere og Tyve, da var det bedre at lade dem vedblive at være, hvad de ere; thi det er bedre for dem at være gode, arbejdsomme og ærlige Hedninger, end at blive uærlige og dovne Kristne. Det er godt at lære Hedningerne at tro paa Kristus, men om Midlet, der anvendes i dette Njemed, gjør dem til daarligere Mennesker, end de vare forhen, da har det forsejlet sit Maal. Det var om Saadanne Jesus talede, naar han sagde: „Ve Eder, I Skriftkloge og Farisæer, I Djenstafke! at I drage om tilvands og tillands for at vinde en Tilhænger; og naar han er bleven det, gjøre I et Helvedes Barn af ham, dobbelt mere end I ere.“ Forkyndelsen af Jesu Kristi Evangelium har ikke saadanne Virkninger, det lærer, at Arbejde er hæderligt, at Ærlighed er en Dyd, som ingen sand Kristen kan være foruden.

Evangeliets Principer bringer Velsignelser til dets Jagttagere, medens falske Principer bringer det modsatte, hvilket er ligesaa naturligt, som at et godt Træ bærer gode Frugter, og et daarligt Træ bærer daarligt Frugt. Ligesom man af Frugten lærer at kjende Træets Verdi, saaledes kjender man af Virkningen af et Systems Lærdomme, Systemets Verdi.

Falsk Religion har altid været en Forhandelse for Menneskeheden. Den har været Aarsag til megen Strid og Blodsudgydelse. Den har sendt Millioner ind i Evigheden med forbundne Dine og falske Forhaabninger, og den har altid stridt imod Sandheden. Det var formedelst falske Religioners Indflydelse at Kristus, Profeterne og Apostlene lede Martyr døden i forrige Dage, og at Josef Smith og Hyrum Smith, samt mange Andre have lidt samme Dyd i dette det nittende Aarhundrede.

Missionærers Ankomst og Bestikkelse.

Den 8de Juni d. A. ankom Eldste James Clove fra Panguitch hertil, ligeledes ankom følgende Brødre den 14de Juni:

G. W. Blomquist fra Richfield,
 F. L. Grønberg fra Salt Lake City,
 Adolf Anderson fra Logan,
 John P. Sørensen fra Salt Lake City,
 Hans Larsen fra Woodland,
 Ephraim Mortensen fra Sandford, Col.
 James Ottesen fra Ephraim, Col.
 C. H. Karlson fra Dakley, Idaho,
 Peter Nilson fra Smithfield, Utah,
 Ole Olsen fra Lewiston, Utah,
 James Thomsen fra Brigham, Utah,
 C. J. Plowman fra Smithfield, Utah,

S. P. Eggertsen fra Provo, Utah,
 L. E. Eggertsen fra Provo, Utah,
 J. P. Toolson fra Smithfield, Utah,
 M. Jørgensen fra Provo, Utah,
 H. J. Nielsen fra Logan, Utah,
 Hans Sørensen fra Orderville, Utah,
 C. Eliason fra Millville, Utah,
 Ola Jonson fra Logan, Utah,
 Carl B. Olsen fra Brigham, Utah,
 Jacob Madsen fra Bloomington, Utah,
 H. P. Jensen fra Provo, Utah.

Disse Brødre, der forlode Saltstaden den 23de Maj, havde en heldig Rejse over Land og Vand, og søle taknemmelige for Herrens beskyttende Varetægt. Vi byde dem velkommen til denne Mission, og ønske Herrens Betsignelse maa ledsage og krone deres Bestræbelser for at udbrede Sandheden. De have erholdt deres Bestikkelser som følger: G. W. Blomquist, F. L. Grønberg, og Adolf Anderson, til Stockholms Konf. Ola Olsen, C. Eliason, C. H. Karlson og Ola Jonson til Gøteborgs Konf. P. Nilson og J. P. Toolson til Skaane Konf. J. Clove, Ephraim Mortensen og H. Larsen til Kjøbenhavns Konf. H. P. Jensen, J. P. Sørensen, M. Jørgensen, S. P. Eggertsen, L. E. Eggertsen og Hans J. Nielsen til Aarhus Konf. C. J. Plowman, Hans Sørensen, J. Thomsen, James Ottesen og Jakob Madsen til Aalborg Konf. Carl B. Olsen til Kristiania Konf.

Den 24de Juni d. A. ankom Eldstjerne L. S. Andersen fra Ephraim og A. Knudsen fra Provo. Førstnævnte er bestikket til at arbejde i Aarhus Konf. og Sidstnævnte i Kristiania Konf.

N. C. Flygare.

Præsident over den skandinaviske Mission.

Hedningernes Tilstand efter Døden.

Den gamle Theologies Grusomhed og Uførelighed, for ikke at sige Djevleflab, der dømmes alle de Millioner af Jordens Indbyggere til evig Pine, som ikke her i Kjødet antage Kristus som deres Frelser, vedbliver at opvække Strid iblandt de forskjellige Sekter, og besvære Prædikanterne i de store religiøse Samfund. Den strenge ortodogxe Lærdom er, at Sjælens endelige Tilstand bliver afgjort i Døden; eftersom at Saliggjørelse

alene kan opnaas formedelst Tro paa Kristus som Forsøveren, saa kunne kun de alene, der dø i denne Tro, indgaa til Himmeriges Rige; at der kun er to Steder eller Tilstande i det store Hæfter, nemlig: Himmel og Helvede; at Hedningenes store Mangfoldighed saavel som Andre, der ikke have haft en Lejlighed til at høre om Jesus af Nazareth, ere blevne henviste til evig Kval i et evigtvarende og brændende Helvede.

Det menneskelige Sind og de naturlige Begreber om Retfærdighed strækkes ved Tanken herom. Det er alene formedelst Trykket af vedtagne og ubøjelige Trosbekjendelser, at en tænkende Person bjer sig for saadanne forfærdelige Lærdomme. Det antages, at de kunne finde en Støtte for samme i den hellige Skrift; men for at gjøre dette, maa de læse den under den Indsyldelse, som de have indsuget ved Menneskenes Trosbekjendelser, thi ellers vilde de ikke anerkjende eller understøtte en saa taabelig Mening. Denne Læresætning har i Aarhundreder været et Anstød for Fritænkere og været Aarsag til, at Mange have forkastet Bibelen og alle Religioner, der støttede sig til den. Ideen er saa urimelig og overdreven, at det er umuligt at fæste Lid til den, saa snart som Tanken bliver frigjort fra den ortodoxe Trældom. Derfor som Mænd og Kvinder, der ere opdragne i den saakaldte Kristendom og oplærte fra Barndommen af til at antage den som en ubestridelig Dogma, og ved Katekisation og Tale har faaet det Indtryk, at den er af guddommelig Oprindelse, blive ledte til at forkaſte den formedelst grundig Overvejelse, hvad kan da de Millioner af Hedninger tænke om den, naar sekteriske Missionærer forkynder dem, at dette er Dommen, som vente dem, der ikke tro paa Jesu Navn, og at denne Skjæbne er allerede overgaaet utallige Millioner af deres Forsfædre?

Denne Læresætning er en stor Hindring for fremmede sekteriske Missionærer iblandt Hedningerne og har bewirket en Undersøgelse om dette Lærepunkts Rigtighed, hvoraf Følgen er bleven, at mange virksomme Missionærer i Udlandet ere komne til det Resultat, at der maaske er Haab for Folk, som ere døde uden Tro paa Kristus, dersom de aldrig havde Lejlighed til at høre Evangeliet i dette

Liv; men de have ingen sikker Grundvold at staa paa. De maa ikke lære dette som en Lærdom, eftersom det kommer i Modstrid til deres Trosbekjendelse, som de have antaget; og Ideen om en „Prøvetilstand efter Døden,“ hvilket er blevet fremstillet som en Mulighed, er saa opværende for de ledende geistlige Myndigheder, at den blotte Dmtale om den nye Theologi, som de kalde den, gjør dem rasende.

En Sag, som nu foreligger en Komite af den amerikanske Missions-Bestyrelse belyser denne Omstændighed. En Missionær til Indien, ved Navn Hume, er af denne Bestyrelse bleven forhindret fra at vende tilbage til sin Missionsmark paa Grund af sine Ytringer, medens han var der, med Hensyn til dem, som døbe uden Kundskab om Kristus. Hr. Hume blev betragtet i Indien som en af de bedste og virksomste Missionærer i Landet, og hans Medarbejdere have indstændigen begjæret, at han maatte vende tilbage. Store og livlige Diskussioner have fundet Sted, men Komiteen synes ikke at lade sig bevæge derved; thi de kunne ikke hylde nogen Anskuelse uden saadanne, som de have erkjendt for orthodoxe, og det simple Faktum, at Hr. Hume antager, skjønt han ikke prædiker det, at der er Omvendelse efter Døden, er efter deres Mening nok til at gjøre ham uskicket til at være Missionær blandt Hedningerne. Han maa absolut tro, at Alle, som døbe uden Kristo, ere evigt fordømte, uden hvilken Tro han er efter deres Begreb udhygtig til at prædike Saliggjorelsens Evangelium.

Det er mærkeligt, at der, i den Ordstrid, som opkom angaaende dette Spørgsmaal, ikke har været En, som synes med en fast og bestemt Holdning at forsvare den store Sandhed, der paa tvinger sig fremadstridende Personer. De

Missionærer, som have anmodet om at faa Hr. Hume til at vende tilbage, saavel som Andre, der opmuntre Komiteen til en venlig Indrømmelse, paastaa ikke, at hans Mening er rigtig, og aabenbart erklære sig imod den forfærdelige Dogma, som han anser for tvivlsom. De begjære kun, at han maa sendes tilbage paa de Betingelser, at han ikke ligefrem gaar for at prædike denne Læresætning, der bringer saa megen Forstyrrelse. Deres Mening er fremsat i en Skrivelse fra Dr. Blodget, en Missionær i Pefin, Kina, til Dr. Bose i Rhode Island. Han siger:

„Om en ung Mand var en ærlig, kristen Arbejder, ydmyg og lærvillig, frekelig og gudfrygtig, men dog ansaa dette for en mulig Løsning af det vanskelige Spørgsmaal, som nu paatvinger sig saa Manges Tanker i Henseende til Tilstanden af de Millioner af vore Medmenneſter, som ere døde uden Evangeliet; om han antog det, ikke som en afgjort Læresætning eller som en Trosartikel, ikke som noget han burde lære til Andre og stride for, men som en Trøst for sig selv og maaste ogsaa for Andre, da kunde jeg ikke af den Grund forkaste ham. Men om han derimod holdt det for et Lærepunkt og gjorde det til en Trosartikel og var nidkær i at forsvare den, da skulde jeg befrygte, at han ikke vilde være en dygtig Missionær, og at han vilde forarsage Afstillelse i Missionsarbejdet; og jeg skulde ikke sende en saadan Mand.“

Dette er den Tilstand, som største Delen af Kristenheden er i overfor den nye Teologi. Der eksisterer ingen Bispehed i Henseende til Lærdom. Ingen sikker Retteſnor, hvorefter de kunne afgjøre Striden. Den Bog, som de erkjende for deres Vejleder til Salighed, kan ikke tale og forklare sig selv; dens Indhold

mener derfor en Ting til en Person og en anden Ting til en Anden, der er af forskjellig Mening. Bøger kan ikke alene afgjøre en religiøs Strid, der udfordres Myndighed til at give en Kjendelse. Der er noget, som er højere end alle Bøger og Dokumenter. Anden, ved hvilken Skrifterne bleve skrevne er større end Bogstaven. Dokumentet kan blive ødelagt, men Anden lever alligevel og kan atter frembringe den evige Sandhed paa ny. Den kan ogsaa tilkjendegive Meningen af det skrevne Ord til Menneſket. Men det er muligt, at forskjellige Individer kunne misforstaa Andens Tilkjendegivelser, lige saavel som de kunne blive uenige om Bogstavens Mening, hvorfor det udfordres, at Nogen maa være beklædt med Myndighed til at afgjøre Skriftens Mening, ellers er Ordstrid i det uendelige tvungen til at vedblive. Guddommelig Myndighed kan alene afgjøre hvad som er guddommelig. Herrens Ord, ligesom det blev givet i gamle Dage, er mere Værd end hele Kristenhedens Doktorers og Præsters Meninger og Forskrifter; og dog er det denne Myndighed, som Nutidens Orthodoke i Særdeleshed forkaster. Man gransker gamle Skrifter og strides om døde Sprog, men nægter at søge efter eller lytte til Inspirationens levende Stemme, der er Aarsagen til al sand Skrift og Kilden til al Lys og Kundskab.

De Sidste-Dages Hellige „have et profetisk Ord mere stadfæstet“ angaaende dette Spørgsmaal, hvilket er sikrere end alle de lærde Meninger af den gamle Theologies Forsvarere, eller de tvivlsomme Spekulationer over den nye Teologi. Ved direkte Aabenbaring formedelst den Højestes beskikkede Tjenere, komme de til en sikker Kundskab om Lærdommen om baade den nærværende og tilkommende Prævestand. De forstaa, at alle Folk i

enhver Tidsalder og Nation maa høre Evangeliet, førend de kunne dømmes ved samme; al der ikke findes nogen Lov, hverken af Himmel eller Helvede, som forbyder eller hindrer Evangeliets Forskyndelse for de Døde mere end for de Levende. De forstaa ogsaa, at en fra Legemet adskilt Aand er i Stand til at høre og tro saavel som at adlyde, saa vidt som det aandelige Livs Natur vil tillade; at der er ingen Ting, som kan forhindre Aanden fra Omvendelse og Forbedring, undtagen Virkningen af saadanne jordiske Handlinger, som Retfærdighedens og Barmhjertighedens Love paabyde. De forstaa, at ligesom Jesus efter sin Død prædikede for Manderne, der vare i Forvaring, saaledes have Alle, der ere beklædte med hans Myndighed, vedblevet deres Tjeneste i det tilkommende Liv; at Tiden vil komme, naar „hver Knæ skal bøje sig, og enhver Tunge beklænde, at Jesus er en Herre til Gud Faders Ære,“ og de forstaa ogsaa, at dette mener en frivillig Lydigheid til Saliggjorelsens Evangelium, hvilket Alle skulle undertæste sig undtagen Fortabelsens Spønner, hvilke have fornægtet den Helligaand, efterat de have annammet den, og med fri Vilje have syndet imod dens Lys og Kundskab og begaaet den utilgivelige Synd.

Men evig Retfærdighed vil afgjøre de Lydiges evige Tilstand saavel som deres, der en Gang vare ulydige. I Faderens Hus er der mange Boliger, og endsljønt Alle ville blive frelste for medelst Kristi Blod, saa skal dog Enhver blive dømt efter sine Gjerninger og modtage Belønning efter sine Fortjenester. En Himmel for de Troende og et Helvede for de Bantro er en af den nyere Theologies Opfindelser ligesom de fleste Dogmaer, hvilke binde Menneskenes Sjæle til uformustig og sekterisk Barnagtighed.

Saadanne Ideer kunne ikke udbrages af den hellige Skrift, naar de læse den ved den Aands Lys, ved hvilken den blev skrevet. Det er menneskelig Opspind og Djævels Lærdomme, og er en Fornærmelse mod en alvis og barmhjertig Gud.

Det er sandt, at Ingen kan blive frelst uden ved Kristus Jesus. „Der er ikke noget andet Navn givet under Himmelen, hvorved Menneskene kunne blive frelste;“ og „uden Noget bliver født af Vand og Aand kan han ikke indkomme i Guds Rige.“ Disse Betingelser kunne ikke forandres. De ere ligesaa uskrivelige i den aandelige Husholdning som Forplantnings Lovene og ligesaa naturlige i sine Virkninger. Den forvendte Kristendom har en stor Fejl i sin Dogma, nemlig den, at Sjælens evige Tilstand afgjøres ved Døden. Denne jordiske Tilstand er uden Tvivl Prøvelsens Tilstand, hvori Menneskene kunne berede sig for den evige Fremtid; men at indskrænke Frelsningsplanens Virksomhed til denne lille Klode denne for-gængelige Sfære som den eneste Plet i det udstrakte Rum, hvor Gud tilbyder Omvendelse og Bedring og udøver sin Magt for at opløste sine Børn til en højere Stilling, er urimelig, uskristmæssig og aldeles forkert.

Fremstridt er Universets Lov: Den hersker i alle Verdener og i alle Tidsalder. Straf, der undertiden synes at bevirke en Tilbagegang, er kun et nødvendigt Skridt for de Gjenstridiges Freløsning og Ophjælpelse. „Mennesket er Guds Billede og Herlighed,“ og den evige Fader er herliggjort i sine lydige Børns Forgøvelse. Han vil finde en Plads for Alle, hvor de kunne stride fremad og komme ud af Bilsfavelse, Synd og det Onde, og i Forhold til deres Evner og Fortjeneste stride frem

til Glæde og Nytte og erholde Værelse og Bølgning, naar de have lidt Straffen for deres Overtrædelse.

Forløsningsværket er evigt, og Lys og Sandhed vil til evig Tid bestride og overvinde Mørke og Bilsfarelse i raa og ufuldkomne Verdener. Saliggjørelse er Kristi Soldaters Feltraab, og naar Sejren er vunden, da skal det siges om Jorden og dens Indbyggere: „Døden er ikke mere, ej heller Sorg, ej heller

Strig, ej heller Pine; thi de forrige Ting er forgaet;“ og Døden og Helvede med sine Rædsler vil blive kastet i Idsøen og ikke blive kendt mere til evig Tid. Og enhver Skabning, baade det, som er i Himlen og paa Jorden og i Havet, vil synge Pris og Værelse til ham, som sidder paa Tronen og til Lammet; thi han var det store Offer og er den almindelige og sejrende Forløser.

Bekjend dine Fejl.

„Hvo sig selv fornædret skal op-
højes.“

Om der er Noget i en stor Mand's Karakter, der mere end alt Andet fortjener Respekt og Beundring, og som beviser paa det bestemteste hans Ret til at kaldes stor, saa er det den Redebonhed, med hvilken han tilstaar sine Fejl og udviser oprigtig Anger derover. Vi mene ikke dermed, at Tugen er stor uden den, der har denne Karakter — for derved vilde man tilfidsætte Mange, hvis Dyder fortjene Ros og Agtelse — men vi kunne med Sandhed sige, at de ere de Største iblandt de Store, de Vædeste iblandt de Væde, og mest fortjene Beundring iblandt de Beundrede.

Mange anse det som et Bevis paa Svaghed at tilstaa en Fejltagelse eller indrømme at de nogeninde begaa Fejl, og de smigre sig med den Ide, at de udvise sandt Mod og Fasthed idet de vægre sig ved at angre sine onde Gjeringer og tilstaa en personlig Forførelse, og i at vedblive i en fejltagen Tro eller fortsætte en fejl Handlemaade efter at være overbevist om deres Væds Bilsfarelse. En større Dumhed kan næsten

ikke tænkes; netop det Modsatte er Tilfældet. Det er Skrøbelighed der tilskynder En, efter at have begaaet en Fejl, til at vedblive at hænge ved den. Det er ikke Mod, men Fejghed, ikke Fasthed, men Haardnakethed, der holder En fra at bekjende sine Fejl, eller angre ond Handling. Kun den, som har sandt Mod vover at bekjende sine Fejl og Ufuldkommenheder. Den Mand er stærkt og standhaftig, som forsager og modstaar alle onde Tillokkelser, og som forsvarer sin Ret trods enhver modstridende Magt eller Indflydelse, og Enhver maa ære og beundre ham derfor.

Der gives forskjellige Meninger om, hvad der er Højhed af Karakter. Blandt den uvidende Mængde menes det at være aristokratisk Rang, høj Embedsstand, eller Besiddelse af uberegnelige Rigdomme; blandt de mere uddannede Klasser er det militær Tapperhed eller høj intellektuel Uddannelse; men hos de sande Kristne er der kun en Ide værd at agte som en sand Rettefærdighed for Uddannelsen af en høj Karakter. Den Vædeste, som nogeninde har været paa Jorden, kunde ikke gjøre Krav paa nogen

jordist Rang eller aristokratisk Titel. Den Mægtigste, som nogensinde vandrede paa vor Jord, kom ikke for at straaale ved videnskabelig Udmærkelse, eller for at ødelægge ved Ild og Sværd. Den rigeste og højeste af alle Guds Sønner havde ikke Brød at spise, eller det, han kunde helde sit Hoved til. Han prædikede Hjærtets Renhed og Ydmyghed og udspøvede i sit Livs Vandel det, han prædikede. Han lærte sine Tilhængere, at moralisk Værd var bedre end Forstandens Begavelse; at Ydmyghed, men ikke Overmod var i Himlen karakteristisk af Ædelhed; at de, som ville blive Herrer her efter, maa forvente at være Tjenere her i denne Prøvestand; at det var langt mere prisværdigt at frelse end at dræbe Mænd, og at den bedste Lærdom i Livet er at lære at opofre de jordiske Ting, for derved at erhverve sig Rigdomme i Himlen. Han lærte at Omvendelse maa nødvendigvis gaa forud for Frelse fra Synd, da det var umuligt for Synd at arve Del i hans hellige Rige. Han formanede til at tage sig i Agt for Selvfærdighed og erklærede, at Tolderen, som med højet Hoved og i Hjertes Bodfærdighed udbrød: „Gud var mig arme Synder naadig,“ tilkom mere Naade end den hovmodige og stolte Farisæer, som, i Stedet for at bekjende sine Synder og i Ydmyghed bede om Tilgivelse, stod frem og i sin Selvfærdigheds Indbildstthed takkede Herren, at han ikke var en Synder, og lykønskede sig selv over, at han var ren og hellig for Herren, som kalder Alle til Omvendelse og erklærer, at Enhver, som siger, at han er uden Synd, bedrager sig selv, og Sandhed er ikke i ham.

I den nyere Tids Samsundsliv findes der en Mængde Farisæer, som kunde deles i to Klasser: de, som virkelig tro de ere uden Fejl, og dem, som, skjunt

de kjende deres Fejl, haardnakkede afslaa at bekjende dem. Hine — nidsøbte i en Slags stinkelig Forsængelighed, og dysset hen i en fantasist Tryghed ved det forblindende Haab, at deres Sjæle ere allerede frelste — afføre sig Ruftningen, nedlægge deres Baaben, og i Nolighed sætte sig ned i Kampens haardeste Time saa ubekymrede, som om Sejren allerede var vunden; medens den anden Slags Farisæer — ligesom Indbyggerne i en belejret Stad med fuldkommen Bevidsthed om deres svage Tilstand og visse paa en forestaaende Undergang, men som dog foretrække Død og Skam fremfor en hæderlig Overgivelse til Sejervinderen — befæste sig bag Overmod og Stoltheds svage Mure, og oppebie den sejrende Fjendes Anfald. Stakels Narre, førte af Præstestab og Uretfærdighed! Den forblindede Selvfærdige, i hvor meget han end er henrykt i Egoisme, vil for sent erfare, at Kampen mod Synd ender ikke før dette Liv er endt, og at Frelsens Haab uden Sandhed for dets Grundvold, og Forsuften for dets Lejsager, er lige saa frugtesløs som Tro uden Gjerninger, eller Gjer uden Dømmekraft. De, som forsætlig holde ved Usandheder, fordi de elste Mørke mere end Lyset, og som foretrække Synd fremfor Retfærd, ere deres Undergangs Time nær. Deres Nedbryder, den evige Sandhed, vil snart vendes imod deres smuldrende Mure; Løgnens Tilflugtssted vil blive ødelagt og deres skændige og ugudelige Gjerninger, som de en Gang skammede sig ved at bekjende, ville blive udbasunede med Tordenens Røst fra Høfnens Toppe. Det er en stor Fejltagelse at formode, at Noget tabes ved at bekjende sine Synder, og gjøre den Pagt at forsage dem evindeligen. Tvertimod er der Alting at vinde derved. Gud har erklæret,

at han ikke kan se paa Synd med den mindste Tilladelighed. Hvorledes kan da Nogen behage Gud uden at afstaa fra dem og omvende sig? Hvorledes kan han afstaa fra dem, uden at han bekjender, at han har syndet? Og hvorledes kan Nogen sige at han har ingen Synd, uden at han derved gjør sig selv til en Løgner, og sølgelig staar som en Synder for Herren?

At bekjende sine Fejl er en Heltegjerning; men det er Kujoneri at nægte eller modsige en retfærdig Bestyldning. Herodes var en Kujon, da han lod Johanne den Døber fængsle og halskugge, fordi denne bestyldte ham for at have bedrevet Hor. David gjorde ingen større Heltegjerning, end da han i Ydmyghed bekjendte sin Synd, da han var bestyldt for en lignende Forbrydelse. Forskjellen imellem de To er overmaade stor. Herodes, den lille Petrarch, med en skyldig Kujons Naturdrift, modsatte sig Bestyld-

ningen og øvede Hævnen over sin Anklager. David, den berømte Monark, som besad tusind Gange saa stor Magt og Herredømme, bøjede sig ned fra sin Trone for en af de mindste af hans Underfaatter, og ydmygeligen bekjendte sin Synd for sin Anklager. David var ikke saa stor en Helt, da han stod for Goliath, som da han stod for Profeten Nathan. Gratag ham en mørk Plet paa hans Livs Vandel, og da staar Jesse's ædle Søn som en af de mest ophøjede Personer man af Verdens Historie har kjendt. Han var en rig og mægtig Konge, en vældig og berømt Kriger, en Poet, hvis Færdighed var den Tid's videnskabelige Herlighed; men som Konge var han aldrig større, som Kriger aldrig mægtigere, som Poet aldrig herligere eller mere højtidelig, end da han bøjede sit Hoved og græd, idet han udbrød: „Seg har syndet imod Herren.“

Blandinger.

Følgen af at spare smaa Summer. Nedenstaaende Tabel viser, hvor let det er at samle en Formue, om visse Regler blive iagttagne. Tallene viser i lige Kroner, hvad Følgen vilde blive af hver Dag at spare en vis Summa i halvtredstindstyve Aar, hvilke maa udsættes paa Rente med sex Procent.

Daglig Besparing.	Resultat.	Daglig Besparing.	Resultat.
1 Øre Kr. 950.	60 Øre Kr. 57,024.
10 " " 9,504.	70 " " 66,528.
20 " " 19,006.	80 " " 76,032.
30 " " 28,512.	90 " " 85,537.
40 " " 38,015.	1 Krone " 95,041.
50 " " 47,520.		

Næsten enhver Person bortødsler nok i 25 à 30 Aar til at gjøre en Familie uafhængig, om det blev taget Vare paa og fornuftigt anvendt. Men at spare smaa Summer er i Almindelighed ikke anset for Umagen værd paa Grund af Begjæret efter større Formue.

Et Bæddelsøb uden Lige. Om man kunde se en Million nyfødte Børn samtidig begynde deres Løb gennem Livet og forfølge dem paa samme, vilde man se følgende:

Næsten 150,000 af dem vilde falde i Geledet allerede første Aar, og ved Slutningen af det andet Aar vilde de tilbageblevnes Antal formindstes med endnu 53,000. De vilde følges af 28,000 i trettende Aars Alderen. Efter 45 Aar vil man finde at omtrent 500,000 er gaaet ud af Striden. Efter 60 Aar vil man se 370,000 graahaarede Mænd endnu raske stynende sig fremad. Efter 80 Aar vilde Antallet af de Stridende være gaaet ned til omtrent 97,000, som med Møje bevæge sig paa Jorden. Ved Slutningen af 95 Aar vil man kun finde 223 tilbage og de Sejrende vilde ved 108 Aars Alderen føres til sit sidste Hvilested.

Emigranterne, som afgik herfra den 30te Maj d. A., ankom til New York den 15de Juni, og fortsatte samme Dag deres Rejse til Utah. Alt var vel.

Dødsfald.

Vi bringe i Dag det sørgelige Budskab at Ældste Jesper Petersen fra Castle Dalen, Utah, afgik ved Døden den 23de Juni 1887 i Odense. Br. Petersen ankom hertil Kjøbenhavn den 26de April d. A. og blev beskiftet til at arbejde paa Fyen, hvorthen han strax begav sig. Han havde været sex Maaneder paa Mission i Sydstaterne og var ved sin Ankomst hertil sund og frisk; men blev kort efter angreben af Koldfeberen, der vedblev at tiltage indtil den endte hans jordiske Løbebane.

Br. Petersen, der havde vist Lydhighed mod de af Gud aabenbare Love og Befalinger, der henhøre til evig Liv og celestia! Ophjælse, døde trofast og i Haab om en herlig Opstandelse. Han efterlader en stor Familie, der begræder Tabet af en kjerlig Mand og Fader; dog behøve de ikke at sørge som de, der ingen Haab have; thi om kort Tid vil han atter i den første Opstandelses Morgen staa paa Jorden og modtage sine Kjære.

Fred med hans Støv!

Indhold.

Det nittende Aarhundrede	289	Hedningernes Tilstand efter Døden	297
Bibelens Historie	294	Bekjend dine Fejl	301
Red. Bem.:		Blandinger	303
Af Frugten skal man kjende Træet	296	Emigranterne	304
Missionærers Anf. og Bestikkelse	297	Dødsfald	304

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af N. T. Slygare, Lorenkeusgade 14, 1ste Sal.
F. C. Bording's Bogtrykkeri ved B. Petersen.